

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120010874
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3120010874.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Mariána Dunčka, v trestnej veci odsúdeného D. L., nar. XX.X.XXXX v R., trvale bytom R., R. XXXX/XX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, na neverejnom zasadnutí dňa 15. apríla 2021 prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. februára 2021, sp. zn. 6Pp/156/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátora zamieta, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. februára 2021, sp. zn. 6Pp/156/2020, bolo rozhodnuté nasledovne:

„I. Podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 415 ods. 1 Tr. poriadku sa odsúdený D. L., nar. XX.XX.XXXX, podmienične prepúšťa z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/78/2017 zo dňa 28.08.2017.

II. Podľa § 68 ods. 1 Tr. zákona určuje odsúdenému skúšobnú dobu vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.“

Citované uznesenie nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu podal prokurátor sťažnosť do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Podanú sťažnosť prokurátor dodatočne písomne odôvodnil. V úvode písomných dôvodov sťažnosti prokurátor poukázal na výrokovú časť napadnutého uznesenia. Ďalej uviedol nasledovné:

„Proti tomuto uzneseniu podal intervenujúci prokurátor v zákonnej lehote sťažnosť. Dôvodom sťažnosti je najmä absencia materiálnej podmienky pre podmieničné prepustenie.

Obsahom napadnutého uznesenia prvostupňového súdu vyplýva, že u odsúdeného boli splnené všetky tri zákonné podmienky vedúce k podmieničnému prepusteniu odsúdeného, t.j. formálna, materiálna ale aj dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného na slobode a neexistencia príliš veľkého rizika jeho recidívy. Pokiaľ ide o riziká sociálneho zlyhania uvedené v hodnotení Ústavu, tieto sú podľa súdu nie úplne opodstatnené, resp. sú iba čiastočne znížené. Nakoľko odsúdený podľa súdu spĺňa všetky zákonom stanovené podmienky, vyhovel návrhu odsúdeného o prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a určil mu skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov, ktoré považoval za dostatočné.

Z hodnotenia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom vyplýva, že zotrváva na svojom hodnotení a neodporúča odsúdeného prepustiť.

Zo zmyslu inštitútu podmieničného prepustenia vyplýva, že podmieničné prepustenie nie je automaticky udeľovanou odmenou za relatívne dobré správanie vo výkone trestu bez ohľadu na účel trestu. Tieto skutočnosti odôvodňujú podmieničné prepustenie len vtedy, keď so zreteľom na ne, ale

aj so zreteľom na ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnená nádej, že odsúdený bude viesť aj na slobode riadny život a nie je tu pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy.

V kontexte s vyššie uvedeným som toho názoru, že odsúdený D. L. bez pochyb nepreukazuje vedenie riadneho života vo výkone trestu, pretože sa u neho vyskytli opakované vybočenia z inak riadneho dodržiavania ústavného poriadku odsúdeným. Ako tiež vyplýva, ústav aj s odstupom času, podáva nemenné hodnotenie k odsúdenému, ktorým ho neodporúča podmienične prepustiť, pretože iba čiastočne spĺňa podmienky k podmieničnému prepusteniu. Tu treba uviesť, že závery ústavu by mali byť zohľadnené primárne, pretože iba osoby podieľajúce sa na prevýchove odsúdeného, môžu podať objektívny obraz o stupni nápravy .

Ak mal ale súd významné pochybnosti o záveroch prednesených zástupcom ústavu na verejnom zasadnutí, bolo za účelom eliminovania predpokladu, že odsúdený po prepustení na slobodu nebude viesť riadny život, minimálne mu uložiť popri zákonnej skúšobnej dobe aj primeraný dohľad, /napr. ustanovenia § 51 odsek 4 písmeno h), písmeno j) Trestného zákona./ Súd mal vziať do úvahy rizikové charakterové vlastnosti odsúdeného, ktorými sú konštatovaná emocionálna labilita, výbušnosť a vysoká miera agresivity, a teda svoje rozhodnutie podporiť primeraným probačným dohľadom nad odsúdeným.

Z vyššie prezentovaných zistení som toho názoru, že u odsúdeného D. L. nie sú splnené zákonné predpoklady k podmieničnému prepusteniu z výkonu trestu odňatia slobody .

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd Trenčín napadnuté uznesenie Okresného súdu v Trenčíne spisová značka 6Pp/156/2020 zo dňa 11.02.2021 zrušil a uložil Okresnému súdu v Trenčíne, aby vo veci znovu konal a rozhodol.“

Odsúdený sa po vyhlásení napadnutého uznesenia vzdal práva podať proti nemu sťažnosť a po doručení dôvodov sťažnosti prokurátora sa k nim písomne vyjadril. Vo vyjadrení poukázal na názor prokurátora v dôvodoch jeho sťažnosti, podľa ktorého súd mal vziať do úvahy rizikové charakterové vlastnosti odsúdeného, ktorými sú konštatovaná emocionálna labilita, výbušnosť a vysoká miera agresivity. V súvislosti s týmto názorom prokurátora odsúdený uviedol, že záverečné lekárske správy G.. N. V. konštatujú, že nejaví žiadne známky agresivity a racionálna zložka osobnosti prevláda nad emocionálnou. Tieto tvrdenia sú podporené vyhodnotením ústavu, ktorý tvrdí, že je v kolektívne nekonfliktný. Preto odsúdený považuje sťažnosť prokurátora za nedôvodnú.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci preskúmania konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, ktoré by samé osebe opodstatňovali zrušenie napadnutého uznesenia. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti prokurátora nie sú ani vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru.

V rámci preskúmania správnosti samotného výroku napadnutého uznesenia krajský súd skúmal, či je napadnuté uznesenie v súlade so zákonom.

Podľa § 66 ods. 1 Tr. zákona súd môže odsúdeného podmienične prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmieničného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieničného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieničného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieničného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmieničného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieničného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Tr. zák. pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

V súvislosti s posudzovaním splnenia podmienok na podmienčné prepustenie každého odsúdeného, krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že o dĺžke trestu, a teda aj o dĺžke pôsobenia výchovného účinku tohto trestu na odsúdeného rozhoduje súd, ktorý vydal právoplatný odsudzujúci rozsudok. Na druhej strane zákonodarca dobrodením, zakotveným v ustanoveniach o podmienčnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, ustanovil možnosť podmienčného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody za splnenia zákonom stanovených podmienok. Z právnej úpravy tohto inštitútu nepochybne vyplýva, že zákonodarca prezumuje možnosť nápravy páchatel'ov trestných činov v rámci výkonu trestu odňatia slobody do takej miery, že i výkonom tohto trestu po dobu kratšiu, než ju stanovil súd v odsudzujúcom rozsudku, je možné pri správnom výchovnom pôsobení dosiahnuť výchovný účel trestu, teda nápravu páchatel'a trestného činu, aby sa do budúcnosti už nedopúšťal trestnej činnosti aj pri jeho pobyte na slobode. Zákonodarca pritom neurčil povinnosť súdu podmienčne prepustiť každého odsúdeného, ale ponecháva na úvahu súdu posúdiť, či výchovný účel trestu odňatia slobody aj kratšieho trvania zapôsobil na toho ktorého odsúdeného v takom rozsahu, že z hľadiska zabezpečenia ochrany spoločnosti nie je potrebné, aby odsúdený vykonal celý uložený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti považuje krajský súd tiež za potrebné zdôrazniť, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu, na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaní trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či odsúdený spĺňa zákonné podmienky pre podmienčné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, krajský súd považuje za potrebné poukázať na nasledovný obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia:

„Pokiaľ ide o splnenie prvej zákonnej (formálnej) podmienky, je pravdou, že odsúdený už vykonal potrebnú časť z výmery uloženého a nariadeného trestu odňatia slobody.

Čo sa týka druhej zákonnej (materiálnej) podmienky, že počas doterajšieho výkonu trestu preukazuje svoje polepšenie, a to schopnosťou viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu, vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu odňatia slobody, tak sa v danom prípade táto podmienka tiež javila ako splnená.

Po zrušení pôvodného rozhodnutia a vrátení veci krajským súdom okresný súd v zmysle pokynu doplnil dokazovanie, a to najmä o lekársku správu ÚVTOS Košice - Šaca (č. l. 24), ako aj zistil okolnosti týkajúce sa konštatovania ústavu o nekritickej postoji odsúdeného k trestnej činnosti ako aj zistil okolnosti spáchania nedostatkov týkajúcich zistených porušení ústavného poriadku.

Pokiaľ ide o náhľad odsúdeného na jeho trestnú činnosť súd v prvom rade poukazuje, že odsúdený sa dopustil trestnej činnosti sexuálneho charakteru, pre ktorú mu bolo uložené ochranné sexuologické liečenie. Z tohto pohľadu má potom značný význam lekárska správa ÚVTOS Košice - Šaca, v ktorom ústave odsúdený ochranné liečenie aj vykonával. Konkrétne v lekárskej správe sa uvádza, že odsúdený sa aktívne zapojil do liečebného procesu, pričom prejavil kritický náhľad na svoj delikt a prijatie sexuálnej deviácie. Odsúdený má relatívne dobre rozvinuté sebaovládanie, nie sú u neho známky poruchy koordinácie sexuálnych systémov v zmysle sexuálnej agresivity. Naproti tomu konštatovanie ústavu o čiastočne kritickej postoji odsúdeného vychádza z pohovorov absolvovaných vo výkone trestu, kde odsúdený mal komunikovať bez negativizmov, na niektoré otázky odpovedal obozretnejšie, vyhýbavejšie, sebaobhajobou a poukazovaním na okolnosti. Súd si po takto vykonanom dokazovaní nakoniec osvojil závery z lekárskej správy, a to s ohľadom na jej vyššiu odbornosť.

Pokiaľ ide o zistené nedostatky (neuložené veci podľa vzoru a porušenie ustrojovacej disciplíny pre neoholenie) súd zistil, že u odsúdeného išlo o ojedinelé prejavy, za ktoré mu nebol uložený ani disciplinárny trest. Nejde teda o prejavy pretrvávajúcej narušenosti odsúdeného. Navyše správanie odsúdeného je dlhodobo na dobrej úrovni, bez zistených ďalších nedostatkov.

V ostatných častiach je hodnotenie ústavu pozitívne. V krátkosti je potrebné poukázať, že odsúdenému bola udelená 2-krát disciplinárna odmena, v podstate plní aj stanovený program zaobchádzania (jediný nedostatok podľa ústavu bol čiastočne kritickej postoj odsúdeného k trestnej činnosti), je zaradený do vzdelávacieho procesu, voľný čas trávi aktívne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odsúdený preukazuje vo výkone trestu odňatia slobody polepšenie v zmysle § 66 ods. 1 Tr. zákona.

Splnená bola aj tretia z citovaných podmienok, t. j. dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného na slobode a neexistencia príliš veľkého rizika jeho recidívy.

Vzhľadom na uvedené sa tak súd nestotožnil s hodnotením ústavu, ktorý neodporučil odsúdeného podmienične prepustiť. Súd pri hodnotení tretej podmienky prihliadol na to, že odsúdený vo výkone trestu preukázal svoje polepšenie, pričom bol 2-krát disciplinárne odmenený, zároveň odsúdený vo výkone trestu študuje, čím si zvyšuje svoju kvalifikáciu a tým aj možnosť zamestnania. Z hodnotenia ústavu tiež vyplynulo, že odsúdený má vybudované riadne sociálne zázemie, keď počas doby výkonu trestu udržiaval kontakt s matkou a sestrou, pričom ústav vyhodnotil ich vzťahy ako podporujúce a motivujúce pre odsúdeného. Z uvedeného súd vyvodil, že v prípade prepustenia odsúdeného na slobodu ten nebude vzhľadom k jeho vybudovaným pracovným návykom, zvýšeniu vzdelania, ale aj s ohľadom na jeho sociálne zázemie odkázaný na páchanie trestnej činnosti v prípade zabezpečovania si svojich základných životných potrieb (ubytovanie, strava). Zároveň odsúdený je kritický aj k spáchanej trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odsúdený využil čas strávený vo výkone trestu odňatia slobody k premene svojich osobnostných čŕt, ktoré ho viedli k spáchaniu trestnej činnosti.

Nakoniec odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody po prvýkrát a teda neexistuje v jeho prípade negatívny poznatok o tom, že by tento druh trestu nemal pozitívny vplyv na jeho prevýchovu. Aj preto možno mať za to s poukazom na vyššie rozobrané pozitívne skutočnosti o odsúdenom, že v jeho prípade je doterajšie pôsobenie týmto druhom trestu dostatočné. V tejto súvislosti súd uvádza, že z hľadiska naplnenia výchovného účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona u osoby, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody prvýkrát, vystupuje do popredia výchovná zložka trestu na rozdiel od osoby, ktorá je opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, u ktorej vystupuje do popredia represívna zložka trestu, keďže u takejto osoby došlo k opakovanému páchaniu trestnej činnosti napriek predchádzajúcemu výkonu trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o riziká sociálneho zlyhania uvedené v hodnotení ústavu tie sú podľa súdu u odsúdeného čiastočne znížené resp. nie sú úplne opodstatnené (závažnosť trestnej činnosti, súdom nariadené ochranné liečenie sexuologické a nízke vzdelanie).

V prípade I. závažnosti spáchanej trestnej činnosti súd uvádza, že táto sama o sebe nemôže byť prekážkou pre podmienične prepustenie, ak inak odsúdený spĺňa zákonné podmienky, keď závažnosť trestnej činnosti je zohľadnená jednak vo výmere uloženého trestu odňatia slobody, ale aj tým, že odsúdený môže byť podmienične prepustený až po vykonaní určitej výmery trestu, ktorej doba je závislá od toho či sa jedná o prečin, zločin resp. obzvlášť závažný zločin, teda práve od závažnosti trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o II. nariadené ochranné liečenie súd poukazuje, že ochranné liečenie bolo odsúdenému uložené v ambulantnej forme. Z uvedeného teda vyplýva, že u odsúdeného neexistuje potreba, aby bol v prípade ochranného liečenia izolovaný od vonkajšieho sveta, pričom spoločnosť je dostatočne chránená, ak ten bude vykonávať toto liečenie v ambulantnej forme. Tiež je potrebné poukázať na lekársku správu ÚVTOS Košice - Šaca, podľa ktorej odsúdený prejavil kritický náhľad na svoj delikt, pričom prijal svoju sexuálnu deviáciu, no najmä má relatívne dobre rozvinuté sebaovládanie, pričom nie sú u neho známky poruchy koordinácie sexuálnych systémov v zmysle sexuálnej agresivity.

Nakoniec v prípade III. nízkeho vzdelania súd poukazuje, že odsúdený práve na tomto počas doby výkonu trestu pracoval, keď je zaradený do vzdelávacieho procesu na Strednej odbornej škole v Pruskom. Zároveň odsúdený nie je vo výkone trestu pre majetkovú trestnú činnosť, a teda tento rizikový faktor v jeho prípade nemá až také opodstatnenie. Navyše má vytvorené riadne sociálne zázemie u svojej rodiny a preto obava, že by v prípade prepustenia bol odsúdený odkázaný na zabezpečenie si obživy cestou trestnej činnosti je minimálna.

Z hľadiska povahy trestnej činnosti, na ktorú súd musí v zmysle § 66 ods. 2 Tr. zákona prihliadať, súd uvádza, že odsúdený je vo výkone trestu odňatia slobody pre trestnú činnosť sexuálneho charakteru. V tomto ohľade súd nezistil také negatíva o odsúdenom, pre ktoré by bol toho názoru, že od neho nemožno očakávať vedenie riadneho života na slobode. Vo zvyšku súd poukazuje na viackrát uvádzanú lekársku správu ÚVTOS Košice - Šaca, ktorú súd rozobral už vyššie (pozri časť týkajúcu sa splnenia druhej podmienky a bod II. sociálnych rizík).

Súd vzhľadom k týmto uvedeným skutočnostiam, ako aj vzhľadom na povahu trestného činu a vzhľadom na ústav (minimálny stupeň stráženia), v ktorom odsúdený vykonáva uložený trest odňatia slobody, dospel k záveru, že u odsúdeného bola daná dostatočná záruka, že bude na slobode viesť riadny život.“ Na základe preskúmania veci krajský súd dospel k záveru, že skutkové zistenia, z ktorých okresný súd podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia, na obsah ktorého krajský súd týmto poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, vychádzal, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti nie je prokurátorom namietaná správnosť skutkových zistení okresného súdu, ale dôvody sťažnosti obsahujú

len námietky voči hodnoteniu zistených skutočností vo vzťahu k tomu, či odsúdený spĺňa všetky zákonné podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Na základe preskúmania veci krajský súd dospel k záveru, že vyššie citovaná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia dáva jasné a zrozumiteľné odpovede na celú argumentáciu prokurátora v dôvodoch jeho sťažnosti.

Záver okresného súdu o plnení povinností a správaní sa odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia slobody v súlade s ústavným poriadkom má úplný podklad v skutkovom popise konania odsúdeného v hodnotení riaditeľa ústavu. Keďže odsúdený je po prvýkrát vo výkone trestu odňatia slobody, podľa názoru krajského súdu niet dôvodu vytýkať okresnému súdu správnosť záveru, podľa ktorého odsúdený plnením svojich povinností a správaním sa počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody preukázal polepšenie v zmysle § 66 ods. 1 Tr. por. Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vysporiadal aj so všetkými zistenými nedostatkami, uvedenými v hodnotení riaditeľa, pričom úvahy okresného súdu v súvislosti s týmito zistenými nedostatkami majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, sú úplné, riadne odôvodnené a logické.

Pokiaľ ide o možnosť očakávať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život, podľa názoru krajského súdu okresný súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia zaoberal so všetkými prokurátorom uvádzanými relevantnými rizikovými faktormi a dal jasné a zrozumiteľné odpovede na to, prečo tieto rizikové faktory v danom prípade nepredstavujú prekážky, brániace naplneniu účelu trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. pri využití zákonného inštitútu podmieneného prepustenia.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne a zrozumiteľne uviedol, prečo sa nestotožnil so závermi resocializačnej prognózy ústavu, pričom aj v tomto smere argumenty okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, sú logické a založené na dôvodnom odfiltrovaní skutočností, ktoré ústav vyhodnocoval ako rizikové. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne vychádzal zo zistení odborníkov, ktorých úlohou bolo realizovať vykonanie ochranného liečenia a komplexne posudzovať jeho výsledky. Preto krajský súd považuje za správne a súladné s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. závery okresného súdu ohľadne rozporov medzi závermi v hodnotení riaditeľa a v lekárskej správe o výsledkoch odsúdeným absolvovaného ochranného liečenia počas výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.